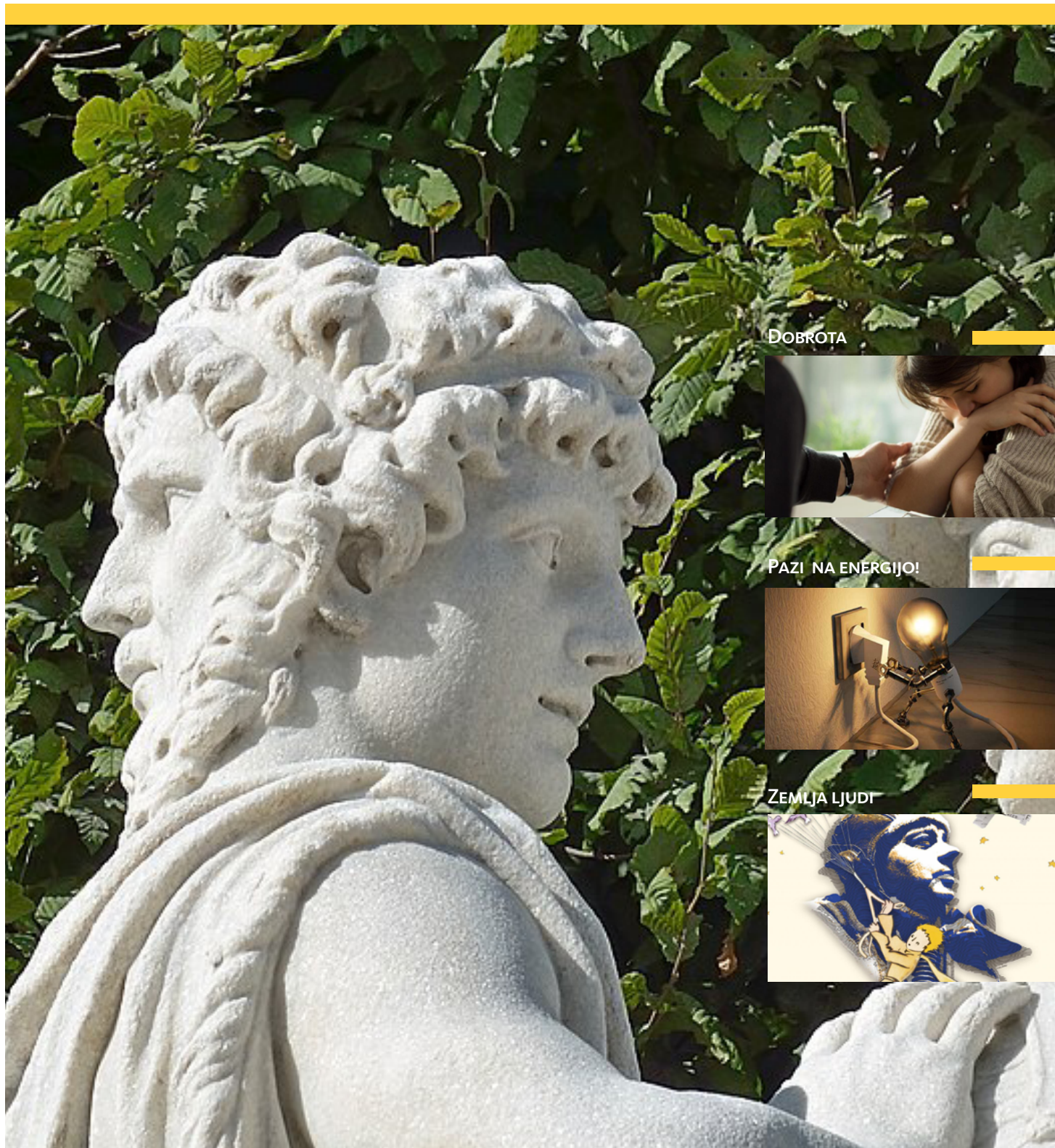

AKROPOLITANEC

ZA BOLJŠEGA ČLOVEKA IN BOLJŠI SVET

DOBROTA

PAZI NA ENERGIJO!

ZEMLJA LJUDI

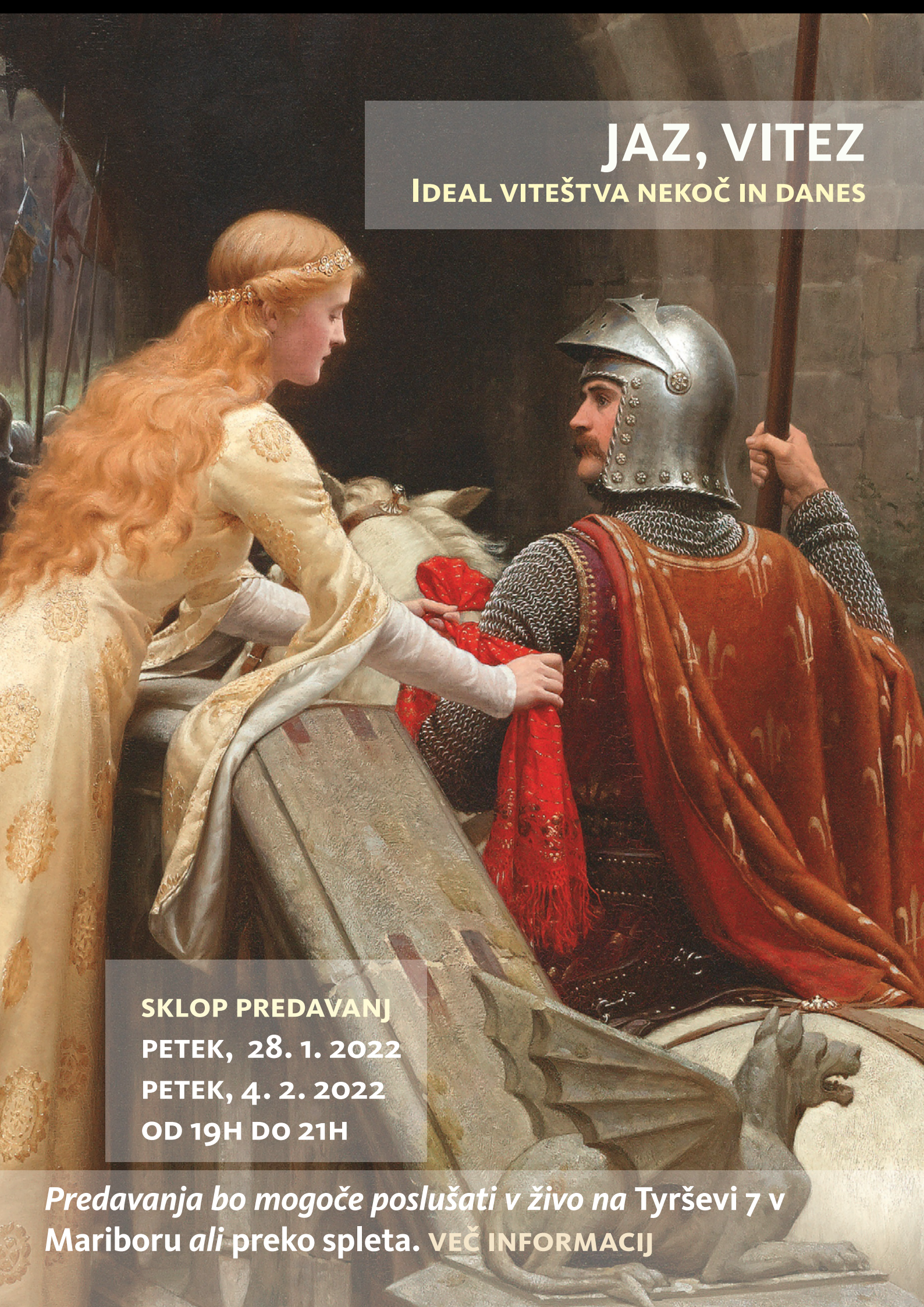

www.akropola.org

FILOZOFIJA

KULTURA

PROSTOVOLJSTVO

JAZ, VITEZ

IDEAL VITEŠTVA NEKOČ IN DANES

SKLOP PREDAVANJ
PETEK, 28. 1. 2022
PETEK, 4. 2. 2022
OD 19H DO 21H

Predavanja bo mogoče poslušati v živo na Tyrševi 7 v Mariboru ali preko spleta. VEČ INFORMACIJ

AKROPOLITANEC

NOVA AKROPOLA | kulturno društvo

www.akropola.org

JANUAR 2022 | ŠT. 75

NASLOV

NOVA AKROPOLA | Ljubljana

Wolfova 8, 1000 Ljubljana

059 78 02 11

NOVA AKROPOLA | Maribor

Tyrševa 7, 2000 Maribor

040 709 955

ODPIRALNI ČAS:

PON–ČET 18h–22h

IZDAJATELJ

NOVA AKROPOLA SLOVENIJA

akropolitanec@akropola.org

UREDNIŠTVO

Glavni urednik: Stjepan Palajsa

Urednik: Andrej Praček

Grafično oblikovanje: Nija Androjna

B E S E D A
U R E D N I K A

V svetu mnogoterih bitij imamo poleg skupnih interesov tudi potrebe in težnje enih, ki neizbežno posegajo v področje drugih oseb, iz česar se hitro lahko razvije konflikt. Naučiti se živeti skupaj je zahtevno, saj je potrebno sklepati kompromise in inteligentno prilagajati meje lastnega osebnega sveta, ki vključuje tudi trdovratna področja kot so instinkti po preživetju, po lastništvu, po vlogah idr.

Konflikt med dvema posameznikoma ali skupinama ljudi, pri čemer je ogrožen del osebnega prostora, v nas zbudi precejšnjo napetost, in če pri vključenih ni dovoljšne zrelosti, se strasti hitro razgrejejo. Posledica vroče krvi pa so ostre in žaljive besede, včasih preide celo v nasilje. Vse to rani, vse to drugemu nanese bolečino. Si to lahko dovolimo?

Četudi bolj zadržano in na videz v imenu pravice, a kljub temu nasilno, posežemo v osebni prostor drugega, se lahko vprašamo: ali je naš "prav" res tako trden, da si lahko dovolimo grobo poseči v tujo integriteto?

Naš "prav" je le naš omejen pogled na resnico in za njegovo uveljavitev se nemalokrat borimo proti drugemu, ki ima prav tako svoj "prav", v katerega verjame. Dejstvo je, da v kolikor nismo v jedru ciklona dogajanja, imamo lahko le mnenje, za katerega ne glede na to, s koliko logičnimi dokazi je podprto, težko rečemo, da je absolutno. Na stvari namreč ponavadi gledamo iz neke omejene perspektive in jih zato ne vidimo iz vseh strani.

Še težje je spoznati resnico, ko gre za umazane postopke, ker smo takrat vedno ujeti v igre skrivanja, laži in pretvarjanja.

Če se zavedamo tega, da ne moremo imeti celovitega pogleda na dogajanje, je potrebna preudarnost. Predvsem pa moramo paziti, da nespoštljivo ne posegamo v psihično in fizično integriteto drugih, četudi v imenu dobrega.

Moje stališče je, da se je za svoj "prav" treba boriti. Potrebno je ubraniti vrednote, v katere verjamemo, vendar to še ne pomeni, da moramo zato boj usmeriti proti drugemu.

Do tistega, ki v konfliktu deluje proti nam, moramo biti obzirni. Največkrat to ni niti iniciator ali motor dogajanja, temveč le nekdo, ki je postal ujetnik nekega gibanja ali miselnosti in ki mu v tem trenutku zaupa.

V TEJ ŠTEVILKI:

- PSIHOLOGIJA: DOBROTA 5
- OKOLJE: PAZI NA ENERGIJO! 7
- EX LIBRIS: ANTOINE DE SAINT-EXUPÉRY – ZEMLJA LJUDI 9
- ZGODBA: ZIMSKA ZGODBA 11

Na naslovnici:

V rimski mitologiji je Janus bog začetkov in prehodov. Ima dva obraza – en je obraz starca in gleda nazaj, v preteklost, drugi je obraz mladeniča in gleda naprej, v prihodnost. Rimljani so mu posvetili prvi mesec v letu in ga po njem poimenovali januar.

Vzemimo za primer črn scenarij in sicer, da nekdo iz nečastnega interesa vsiljuje svojo škodljivo agendo. Lahko vidimo in ovrednotimo kaj počne, vendar njegovih motivov zares ne moremo poznati. O tem si lahko le ustvarimo določene domneve. Lahko se zgodi, da počne prav te iste stvari iz povsem drugih vzgibov. Morda so njegovi postopki škodljivi, vendar iz zanj plemenitih razlogov, kar sledi iz njegovega zamegljenega razumevanja, kaj je dobro. Pomembno je, da v tem primeru v njem ni zlobe ali pomanjkanja hrbtenice. To počne zgolj iz slabega poznavanja dejstev ali ker je bil zaveden.

Kaj pa, če smo mi tisti, ki smo bili zavedeni ... Ali dopuščamo to možnost?

Največkrat smo mi, mali ljudje, in tisti, s katerim imamo v prvi vrsti opravka – dobronamerni.

Različni pogledi prej kot h grobem obračunavanju kličejo k medsebojni pomoči v skupnem iskanju resnice. Med seboj si moramo pomagati videti in razumeti druge perspektive.

Jasno, da je treba škodljive postopke ustaviti in zle motive ostro zavrniti. Vendar slednjih ni tako enostavno prepoznati, ker se motivi navzven nikoli ne pokažejo kot zli, tudi če bi taki dejansko bili. Kajti tisti, ki bi svoj zlobni projekt radi izpeljali, bodo svoje motive predstavili kot splošno dobre. Nagovoriti in na svojo stran vključiti morajo namreč tudi druge!

Vemo še, da se vsi raznovrstni drobni izkoriščevalski podvigi kot paraziti najraje zalepijo za to, kar je vitalno, torej aktualno in popularno. Da ne govorimo o zavajajočem ustvarjanju lažnih dejstev za diskreditiranje nasprotne strani ... Zaradi vsega tega nobena perspektiva v svoji celovitosti ni čista. Povsod najdemo packe, ki so lahko resničen, vendar ne bistven, argument. In tu bo prostor za kreganje in razdor vedno odprt ...

Ker celovito resnico težko prepoznamo, tvegamo, da bi s svojim grobim delovanjem v imenu pravice (kontradiktorno) zakrivali krivico. To priča le o relativnosti naše resnice. Zato raje ostanimo na varni strani. Čeprav se zavedamo, da niso izključene pokvarjene možnosti, pri svojih besedah in dejanjih

privzemimo pozitivno stališče, in sicer, da drugi v dobri veri počne, to kar mi morda smatramo za škodljivo. Torej bomo v svojih postopkih obzirni in spoštljivi, da drugih ne bi prizadel. Ne gre za dvoličnost, temveč za preprosto vljudnost.

Bolje kot napadati, se je osredotočiti na obrambo tega, v kar verjamemo. To je lahko naš boj. Bodimo potrpežljivi in na časten način ohranimo zdrave elemente čim dlje. Kot pravi ljudski rek, laž ima kratke noge, saj se prej ali slej sama razkrije. Čas bo, kot vedno, pomagal osvetliti resnico z vse večjo jasnostjo.

Andrej Praček, urednik

Dragi bralci!

KAKO
LAHKO
PRISPEVAM?

Nova Akropola je kot društvo v JAVNEM INTERESU tudi na **SEZNAMU UPRAVIČENCEV ZA NAMENITEV DELA DOHODNINE**. Vsak davčni zavezanec lahko namreč zahteva, da se do 1% dohodnine od dohodkov, ki se všttevajo v letno davčno osnovo, nameni za financiranje splošno koristnih namenov.

Če želite ta prispevek nameniti Novi Akropoli, lahko izpolnete **spletni obrazec** – zahtevo za namenitev dela dohodnine – in ga pošljite na vaš pristojni finančni urad. Naša davčna številka je **14787067**.

Vsi, ki delujemo v Novi Akropoli, smo prostovoljci. Prihodki so namenjeni izključno financiranju dejavnosti društva.

1%
DOHODNINE

Že vnaprej se zahvaljujemo vsem, ki se boste odločili na tak način podpreti naše delovanje!

DOBROTA

MIGUEL ÁNGEL PADILLA

Dobrota je morda ena izmed etičnih vrednot, ki jo pri drugih najbolj cenimo in s katero bi bili najraje obkroženi. Le kdo ne bi bil rad obkrožen z ljudmi, ki so dobrodušni, ustrežljivi, obzirni, veseli, spoštljivi, velikodušni ... ?

Kot vse človeške vrline se dobrota kaže v dejanjih. Vsi znamo prepoznati dobrega človeka, tudi če ne znamo definirati pojma dobrote. Izraža se na nešteto načinov.

Dobrota je del našega vsakdanjega življenja veliko bolj, kot si zavestno priznavamo, čeprav se včasih zdi ravno nasprotno. Je osnova vsega dobrega, kar si delimo, je tista, ki omogoča sobivanje, civilizacijske dosežke in kulturo, velikodušnost in predanost v iskanju skupnega dobrega, ki nas dela ljudi. Prav odsotnost dobrote, torej skrajna sebičnost, uničuje vezi, ki povezujejo in združujejo življenje.

TEŽKO SI JE PREDSTAVLJATI PRAVO DOBROTO, NE DA BI V NJEJ PREPOZNALI SKROMNOST, PREPROSTOST IN SPOŠTOVANJE DOSTOJANSTVA DRUGIH.

Dobrota je notranji motor, ki išče dobro v drugih, v svojem okolju in celo v sebi. Ta se nenehno nagiba k dobremu, skrbi za potrebe drugih, se kaže v mislih, občutkih in dejanjih ter človeka spremeni v "svetilnik", ki izžareva veselje, varnost in zaupanje. Njena prisotnost osvetljuje, ne zasenči. Kdor širi dobroto, ne deluje z dilemo "ti ali jaz", ampak deluje z "mi". Zato lahko dobroto enačimo z ljubeznijo.

Težko si je predstavljati pravo dobroto, ne da bi v njej prepoznali skromnost, preprostost in spoštovanje dostojanstva drugih. Dobrota ni bahavost ali poučevanje, ki se iz arogance pretvarja, da ve in dela to, kar je dobro. Nasprotno temu je prijaznost tesno povezana s potrpežljivostjo (ta jo pogosto postavi na preizkušnjo). Dober človek je na splošno potrpežljiv v svojih pričakovanjih, drugim daje svobodo in pušča možnost napake, ki jo v življenju vsi potrebujemo. Iz globokega smisla življenja se rojeva človekova notranja varnost in samozaupanje.

Ta dobrota z globokimi koreninami gre z roko v roki z lahkim nasmehom, prijaznostjo in nežnostjo. Zaradi empatije in velikodušnosti si prizadeva širiti radost.

Ta sijaj radosti in spokojnosti je plod ne zapadanja v past površnosti in spoštovanje ljudi in vsega, kar nas dela človeške, ne glede na zahteve in potrebe življenja. Zato prijaznost, pozornost, obzirnost in prijeten značaj, ki jih kaže takšna oseba, olajšajo sobivanje z njim.

Lahko bi nasprotovali s trditvijo, da slepa dobrota včasih povzroči kaos, še posebej, če vztrajamo pri pomoči, ne da bi vedeli za posledice ali ne da bi upoštevali resničnost in svobodo drugega. Koliko zla je bilo storjenega z besedami: "To je v tvoje dobro, to delam zato, ker te imam rad!" Zato se dobrota dopolnjuje z razločevanjem, to dvoje skupaj pa rojeva modrost. V tem procesu dobrota ne izgubi svojih lastnosti, ampak pridobi nove, ko v svojo naravno toplino vnese svetlobo.

Včasih smo soočeni z dilemo izbire med dobrim ali pravičnim. Čeprav se bomo vprašanja pravičnosti lotili ob drugi priložnosti (ta mora vsakemu dati tisto, kar mu ustreza v skladu z njegovo naravo in dejanji), zakaj bi ločevali dva pojma tako, da bi pravičnost zasenčili z odsotnostjo dobrote in obratno?

Ljubezen omehča voljo in ji daje lepe in prijetne oblike ter jo usmerja k dobremu cilju. Dobrota humanizira pravičnost tako, da nas opominja, da smo vsi ljudje in da je Dobro

navsezadnje namen pravičnosti. Zdi se, da dobrota in pravičnost ne le lahko sobivata, temveč to morata. Vedno me je navdihovala ideja o razvoju, kot je razvoj pravičnega, dobrega in modrega človeka. In sprašujem se, če je te lastnosti res mogoče v celoti razviti, če obstajajo ločeno.

Sodobne nevroznanstvene raziskave nam vse več govorijo o očitni nagnjenosti človeka k skrbi za dobrobit drugih kot o nečem prirojenem, zakoreninjenem celo v naši biologiji. Res je, da je v nas še veliko drugih nagnjenj (k preživetju živali), ki bi jih lahko izničile, saj v naši naravi sobivajo najrazličnejši impulzi. Kompleksnost življenja je naravno dejstvo, ki zahteva usmerjanje in usklajevanje, ki ga bo kanaliziralo. Toda dobrota nas dela bolj človeške.

Kot vse drugo, lahko gojimo dobroto, katere korenino lahko najdemo v vseh bitjih, ali pa ji pustimo, da zbledi pod težo sebičnosti; hranimo tisto, kar nas dela bolj človeške ali tisto, kar nas naredi bolj živalske (z dolžnim spoštovanjem do živali).

Osebnostno verjamem, da se bodo toliko, kolikor s svojimi dejanji in stališči v sebi krepimo semena dobrote, v našem življenju odpirali cvetovi in nam prinesli še več vedrine in sreče. Kot je rekel Platon: "Ko iščemo dobro v svojih bližnjih, to najdemo v sebi." 🌱

"KO IŠČEMO
DOBRO
V SVOJIH
BLIŽNJIH,
TO NAJDEMO
V SEBI."

PLATON

PAZI NA ENERGIJO!

FLORIMOND KRINS

Energija je nekaj, o čemer ne razmišljamo, dokler nam ni treba poravnati računa za elektriko ali plin in na bencinski črpalki plačati gorivo. Ne zavedamo pa se, da 40 litrski rezervoar bencina vsebuje toliko energije, kot jo pridobimo z zahtevnim osem urnim fizičnim delom petstotih odraslih ljudi. Postavimo stvari v kontekst.

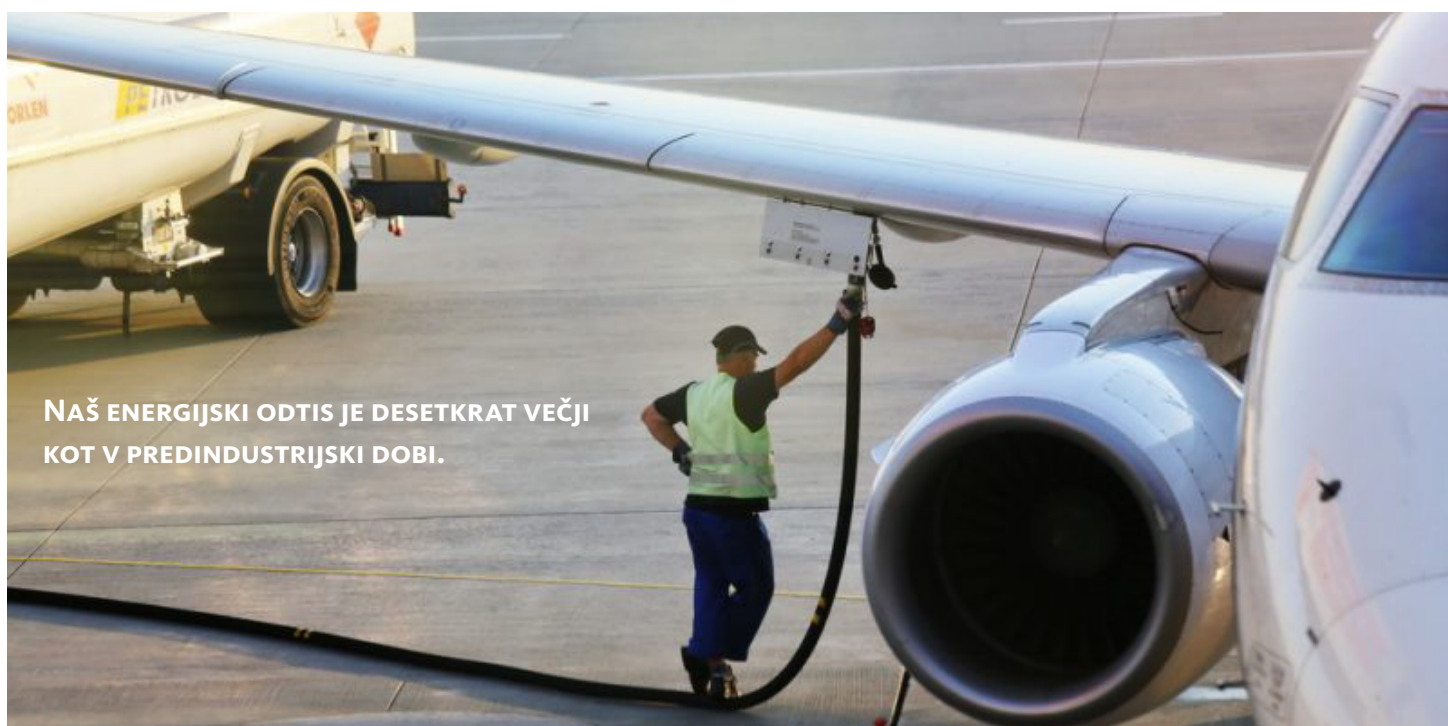
Energija je po definiciji nekaj, kar spreminja stanje nečesa, lahko je to gibanje, temperatura, oblika ali električni naboj, če naštejemo samo nekaj primerov. Da se voda spremeni v paro, je na primer potrebno vnesti energijo v obliki toplote. Prav tako, če želimo spremeniti svoje okolje, se premikati, graditi, trgovati, komunicirati, potrebujemo energijo. Naši predniki so morali uporabljati lastno energijo (mišice), kadar niso mogli (ponovno) uporabiti obnovljivih virov energije. Navsezadnje vsa energija, ki jo uporabljamo, izvira iz sonca. Celo problematična fosilna goriva, od katerih smo tako odvisni, so bila nekoč stranski proizvod sončne energije.

Kot ljudje lahko neposredno uporabimo le dve obliki energije: hrano, ki jo zaužijemo, da lahko funkcioniramo, in sonce kot vir toplote, posredno pa njegovo energijo za razvoj rastlin, insektov in živali, ki jih potrebujemo za vzdrževanje naših teles in ekosistemov. Z udomačevanjem živali smo uspeli izkoristiti njihovo energijo za lastno dobrobit.

Do konca 18. stoletja je bilo skoraj 99% energije in 95% surovin, ki smo jih uporabili, obnovljivih ali ponovno uporabljenih. Nato pa nam je znanstveni napredek omogočil uporabo fosilnih ter kasneje jedrskih goriv, ki niso obnovljiva, razen če smo pripravljeni počakati nekaj deset do sto milijonov let.

To pa pomeni, da je naš energijski odtis sedaj desetkrat večji kot v predindustrijski dobi.

In če množična uporaba fosilnih goriv, začenši s premogom, sega v zgodnje 19. stoletje, je svet šele sedaj, oziroma od konca

**NAŠ ENERGIJSKI ODTIS JE DESETKRAT VEČJI
KOT V PREDINDUSTRIJSKI DOBI.**

2. svetovne vojne, padel v manjše iskanja novih in cenejših energij. Naš transportni sistem se je že večkrat spremenil z iznajdbo lokomotive, avtomobilov in letal. Z uporabo "svete trojice fosilnih goriv" – premoga, nafte in zemeljskega plina, se je vse dramatično spremenilo – način, kako se oblačimo, jemo, delamo, se gibljemo. Ti trije glavni viri energije niso nikoli nadomestili drug drugega, ampak so se kombinirali, da bi zadostili konstantni zahtevi po več in več energije.

Šele v zadnjih 20 do 30 letih smo z veliko napora uspeli upočasniti in celo zadržati rast uporabe določenih fosilnih goriv (kot npr. premog) z dodajanjem na seznam čudovite in cenjene obnovljive energije (veter, sonce, voda in biomasa). Toda z izjemo jedrske energije – ki je po mojem mnenju edina alternativa enemu od treh fosilnih goriv, če upoštevamo potrebe in povpraševanje trenutnega sistema, čeprav ima nekaj vprašljivih varnostnih problemov – je neumno razmišljati, da bodo obnovljivi viri energije zamenjali ali nadomestili "tronogega slona" fosilnih goriv.

V preteklem desetletju so v Centru za alternativne tehnologije prišli do načrta za "0 ogljično Britanijo". Vključuje ne le zamenjavo trenutne proizvodnje elektrike in transportnega sistema z obnovljivimi viri energije (predvsem biomase), temveč tudi zmanjšanje globalne porabe energije za impresivnih 60%.

Naša moderna družba je postala preveč odvisna, če ne že kar, upam si reči, zasvojena, od tega, kar je bilo nekoč videti kot obilna in neomejena količina energije. Tako moramo preiti na nujno "dieto", kot izhod v sili, če ne želimo končati v nevarnih zapletih, ko se bodo energetske zaloge enkrat zmanjšale, kar je neizogibna usoda vseh neobnovljivih virov, ki se bodo povsem porabili v ne tako oddaljeni prihodnosti. 🌱

**PREITI MORAMO NA NUJNO
"DIETO", KOT IZHOD V SILI,
ČE NE ŽELIMO KONČATI V
NEVARNIH ZAPLETIH, KO SE
BODO ENERGETSKE ZALOGE
ENKRAT ZMANJŠALE.**

ANTOINE DE SAINT-EXUPÉRY – ZEMLJA LJUDI

MARTA MIHIČIĆ

Slavni avtor Malega princa Antoine de Saint-Exupéry (1900-1944) je napisal še druga, manj znana, a enako dragocena dela, ki pritegnejo pozornost z življenjsko filozofijo. Znani stavek iz Malega princa, *"Le s srcem se dobro vidi, bistvo je očem nevidno,"* se potrjuje tudi v delih *Vojni pilot*, *Nočni let*, *Južna pošta* in *Zemlja ljudi*. Saint-Exupéry, po poklicu vojni in testni pilot, je doživel številne nesreče med leti, izgube tovarišev in srečanja s smrtjo. Te izkušnje so v njem prebudile iskalca smisla obstoja, prijateljstva, človeških odnosov, resnice in človeških vrednot.

V knjigi *Zemlja ljudi*, v na videz različnih, a povezanih zgodbah, Saint-Exupéry pripoveduje svoje dogodivščine, opisuje doživetja svojih tovarišev, medsebojno povezanost in

prijateljstvo, svoje izkušnje in razmišljanja o življenju in usodi med nočnimi poleti pod zvezdami in dnevnimi poleti nad oblaki.

Kako pogumno naprej po strmoglavljenju letala v puščavi, brez vode pa lahko preživimo največ devetnajst ur? Kje je neizčrpen vir, iz katerega črpati moč?

O svojem poklicu in življenju je avtor sam zapisal: Srečen sem v svoji poklicanosti. (...) Ničesar ne obžalujem. Igral sem in izgubil. (...) In ne gre za to, da bi morali življenje napolniti z nevarnostmi. Ta formula je pretenciozna. Ne maram biko-borcev. Ne maram nevarnosti. Vem, kaj ljubim. Življenje.

"Človek spozna samega sebe v boju z ovirami. Toda da bi dosegel to spoznanje, potrebuje orodje. Potrebuje oblič, potrebuje plug. Kmet s svojim delom počasi krade nekatere skrivnosti naravi, resnica, ki jo s tem odkriva, pa je univerzalna."

"Neurje, megla in sneg ti bodo včasih povzročali težave. Takrat pomisli na vse tiste, ki so to doživeli pred tabo in si preprosto recit: kar je uspelo drugim, lahko vedno uspe."

"In res, nič ne bo nadomestilo izgubljenega prijatelja. Ker stari tovariši se ne ustvarjajo. Nič ni vredno toliko kot zaklad skupnih spominov, spomin na vse težke trenutke, ki smo jih preživeli skupaj, na vse prepire, na vse sprave, na vse izlive srca. Takih prijateljstev ni mogoče ponovno zgraditi. Če posadimo hrast, zaman upamo, da se bomo kmalu zatekli pod njegovo listje."

"Da bi sprejeli današnji svet, uporabljamo jezik, ki je bil uveljavljen za včerajšnji svet. In tako se nam zdi, da naši naravi bolj ustreza življenje preteklosti, in to le zato, ker bolj ustreza našemu jeziku. Vsak napredek nas je pognal malo dlje od pravkar pridobljenih navad in tako smo pravzaprav begunci, ki si še nismo zasidrali v novi domovini."

"V nasprotju s to spremenjeno puščavo se spominjam iger svoje mladosti, temnega in zlatega parka, ki smo ga naselili z bogovi, brezmejnega kraljestva, ki smo ga zgradili na tem nikoli popolnoma spoznanem, nikoli popolnoma raziskanem kvadratnem kilometru.

Ustvarili smo zaprto civilizacijo, v kateri so imeli koraki okus, v kateri so imele stvari svoj smisel, ki ni bil dovoljen v nobeni drugi. Kaj ostane, ko enkrat postanemo ljudje in

živimo po drugih zakonih, od parka, polnega senc otroštva, čarobnega, ledenega, vrelega, mimo katerega gremo sedaj, če se vrnemo tja, z nekakšnim obupom po zunanji strani, ob zidu, ob majhnemu zidu iz sivega kamna, in se čudimo temu, da vidimo tisto pokrajino, ki je za nas pomenila neskončnost, pravzaprav omejeno le z ozkim obzidjem, in se zavemo, da se v to neskončnost ne bomo nikoli vrnili, ker bi se morali vrniti v igro, ne v park."

"Veličina poklica je morda predvsem v združevanju ljudi: kajti obstaja le eno pravo razkošje in to so človeški odnosi. Če delamo samo za materialne dobrine, gradimo lastno ječo. Zapiramo se v osamljenost s svojim denarjem, ki se spreminja v pepel in ne prinaša ničesar, kar bi bilo vredno življenja."

"Biti človek pomeni biti odgovoren. To pomeni sramovati se bede, ki, kot je videti, ni odvisna od same sebe. To pomeni biti ponosen na zmago, ki so jo dosegli vaši tovariši. Pomeni, da s polaganjem svojega kamna čutimo, da sodelujemo pri gradnji sveta."

"Dihamo šele, ko nas z brati povezuje nek skupni cilj, ki je zunaj nas, in izkušnje nam kažejo, da ljubiti ne pomeni gledati drug drugega, ampak gledati skupaj v isto smer. Tovariši obstajajo le, če se združijo v istem vzponu, proti istemu vrhu, v katerem se najdejo."

"Šele ko se zavemo svoje vloge, tudi najbolj skromne, šele takrat bomo srečni. Le takrat bomo lahko živeli v miru in umrli v miru, kajti tisto, kar daje smisel življenju, daje smisel tudi smrti." 🕊

ZIMSKA ZGODBA

Poleg bleščeče beline svežega snega ponuja zima le še eno barvo: melanholično sivo. Zelene trate so izginile. Drevesa so gola. Kot da bi bila iz nje iztisnjena vsa življenjska moč Zemlje. Nekega dne pozne jeseni, ko je že odpadlo vso listje in še ni prišel hud zimski mraz, sem pogledal na vrsto golih dreves in srce se mi je napolnilo z nežnostjo. Globoko sem razumel, da so drevesa tako kot živali čuteča bitja, ki morajo biti pripravljena na to, kar prihaja. Še nedavno so ta ista drevesa nudila senco vrstam hiš, zdaj pa stojijo temna in gola, pripravljena prestatati še eno dolgo zimo. Njihove gole veje so zarisovalle preproste jasne vzorce na sivem nebu, istem nebu, ki ga je do nedavnega zakrivalo njihovo listje.

Ko pride ledena zima, je neizprosna do vsega mladega, nežnega in negotovega. Za preživetje je treba prerasti mladostno nestabilnost. Potrebni sta zrelost in odločnost. Opazovanje drznega in temeljitega načina, na katerega se drevesa pripravljajo na zimo, mi pomaga ceniti lekcije, ki sem se jih naučil.

Thich Nhat Hanh, Dišeči palmovi listi, kampus univerze Princeton, ZDA, 21. december 1962.

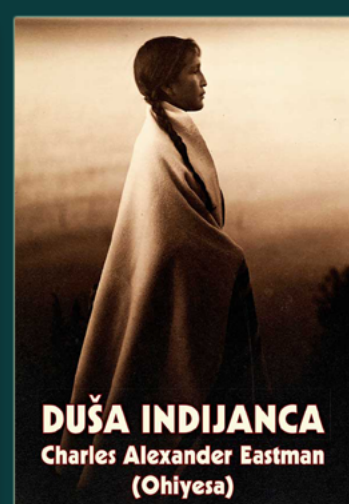
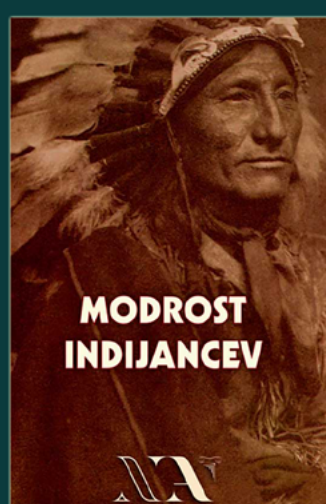
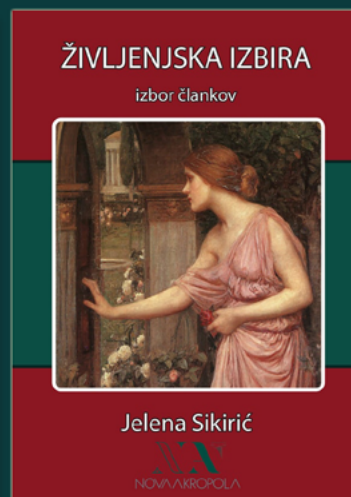
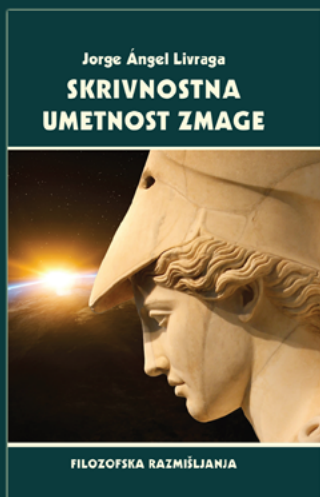
DELIA STEINBERG GUZMÁN: VSAKODNEVNI HEROJ

Herojstvo je torej v tem, da na vsak dan, na vsako dejanje gledamo kot na preizkušnje, pri katerih uporabimo vse svoje moči – od tistih fizičnih pa do subtilnih moči svoje duše in inteligence. Včasih bomo padli, a ne glede na to, kolikokrat pademo, tolikokrat bomo tudi ponovno vstali ... Mar v sebi še vedno ne čutimo heroja? Naredimo prostor zanj in videli bomo, da bo rasel kot steber v naši lastni notranjosti.

Ko je klasična filozofija poveljevala heroje – in s tem vsem omogočila, da so jih prepoznali kot take – se ni opirala le na bojne podvige ali na tista dejanja, pri katerih so se heroji izkazali s svojimi psihičnimi ali telesnimi zmožnostmi. Tako v besedah številnih filozofov slutim tih in diskreten klic k posnemanju teh herojev v vsej običajnosti svojega življenja, na tem bojnem polju, ki ga je – zakaj pa ne – usoda namenila vsakomur med nami.

Delia Steinberg Guzmán se je rodila leta 1943 v Buenos Airesu v Argentini. Od leta 1991 do 2020 je bila mednarodna predsednica Nove Akropole. Predava po različnih državah v Evropi, Ameriki in Aziji. Objavila je številne članke s področja filozofije, glasbe, zgodovine in kulture. Napisala je več kot trideset knjig o praktični filozofiji, psihologiji in starodavnih civilizacijah.

OGLEJTE SI NAŠE KNJIGE IN ARHEOLOŠKE REPLIKE

**PRILAGODI SE OKOLJU, KI TI GA JE NAMENILA
USODA, IN POKAŽI RESNIČNO LJUBEZEN DO
BLIŽNJIH, S KATERIMI TE JE OBKROŽILA.**

MARK AVRELIJ

www.akropola.org